

לעשרת הניסיונות להרכיב על השירים של לאור
 סימביוזה ודמיון קצת מלאכותי, כשהליל
 פודה, שערטה וכייתה את המופע אור וצל, להציג
 את שירה של לאור גלדברג ודרך הפרויקט האישית
 של המפגש בין המשוררת לשחקנית הוותיקה אורנה
 פורת והצגה מוצגת בקפה תיאטרון, האולם הקטן
 החדש של הקאמרי, והיא מתאססה מאוד לאודיה ואר
 נטימית של ישיבה סביב שולחנות עם כוס בירה, כי
 היא מביאה בפנינו מפגש אישי מאוד עם פורת, ובאם
 צעדה עם גלדברג וסיפור חייה שלא היסורים
 השירים והמכתבים מציגים לנו את רגישותה
 העמוקה של גלדברג כמו גם את האינטליגנציה
 העדיפה שלה. לראות הסוף גם מתגלה גלדברג
 כמשוררת עם מצפון פוליטי עמוק, שמעדיפה
 לסתוב שיר ילדים על פני מתיבת שיר הלל לסג
 קים היפוי של השירים מחובר היטב עם היסוד של
 פורת כשחקנית שמסרינה כנות ועומק רגשי וגם
 יודעת לדייק במשקל של כל מילה. המודיקה העדי
 נה של דובי אלצר מוסיפה למרקם הרגשי העדין של
 הערב, ובסך הכל זה מפגש נעים ומלא קסם עם
 משוררת נפלאה באמצעות שחקנית רבת עוצמה.
 הצגה השלישית, המוצגות מבין השלוש בניסיון
 לתרגם שירה לתיאטרון, היא "נשופות", שעלתה
 בשבוע שעבר במסגרת פסטיבל ישראל. זה מופע של
 תיאטרון שירה מודיקלי, שנבנה מתוך שירה של
 המשוררת אני מסעול על ידי הבמאית נועה לב והמר
 ויקאית מיקה רני. במרכז המופע רמותה של אישה,
 הלא היא המשוררת, שדושת לבדה כלילה, כשברקע
 עוד שש רמויות שמייצגות השתקפויות שלה ומספר
 פת אליה בהדגה למין מסע לילי הודי.
 המבנה האפיוני והאמנותי אינו כזה מתח
 ודמיון אך מצליח לייצר מרקם מפתיע ומקסים,
 בעיקר כשהיצירות מנצלות את הממד המדיאליס
 טי של משעול במנוע לשינוי המיטאפורה. המחיקה
 לכינור ולפסנתר מוסיפה הרכיב, עומק לאודיה הלי
 לית המסחרית ומחברת בין הקטעים השונים. גם
 במשחק, הרכיב של שבע המבצעות הוא ביטולתן
 להשיג איזה חזיה משתפת של אישיות ממוצלת,
 שחוזרת ושואלת את עצמה. איך פעם הייתי ילדה,
 ועכשיו מה נהיה ממני? בסך הכל זו יצירה מקורית
 ומיוחדת שמצליחה להפוך שירה נשית כוממת
 לתיאטרון חדשני, משעשע ומלא רמיות.
 אז מי שמחפש קצת שירה בתיאטרון, מוזמן
 לדגום משלוש הצגות המיוחדות הללו ולהתענג
 על טוהן של המילים.

כ"ט בתמוז תשס"ד 18.6.2004 7 ליל 19

תיאטרון

שי בר יעקב

בוהן של המילים

שלוש הפקות מהשבועות האחרונים
 מזכירות איכות של תיאטרון שירה אמיתי

פעם כתבו משוררים חשובים כמו נתן אלתרמן,
 לאור גלדברג ויהודה עמיחי מחזות שירים לתיאטר
 וחגים הרפרטואריים. במציאות הממוסדת של היום
 קשה למצוא זכר לשמות כאלה על הבמת הגדולות
 של התיאטרון הממוסד, אבל בשבועות האחרונים
 עלו שלוש הפקות צנועות, במסגרות שונות, שהוכי
 חו מהי איכות של תיאטרון שירה אמיתי.
 הראשונה שבת, "סין מפורק", היא מופע מסקרן
 אם כי לא לגמרי כשל, שמעלה בתיאטרון תמונה.
 זוהי עבודה שמתמודדת עם שירי האהבה והרים
 והקשים של המשורר יצחק לאור, הנוגעים בייסודי
 הנקי המתפורר והגפס המתגעגע לאיזה אהבה
 בלתי אפשרית. הבמאי חן שפירא בנה סיטואציה
 דרמטית בראשיתית של גבר ואישה, שהוגניות
 שלהם במשבר, ועוד אישה, שהיא ספק אמיתית
 וספק חידה. קשה ממש לקרוא להתרחשות ביניהם
 עלילה, אך היא מספקת לשלושת השחקנים הצעיר
 ים והמוכשרים – ארז סוהרס, עדי עז ומאיה רוד
 להיים – עוגן משחקי להפוך את השירים של לאור
 לרגעים אנטיים ממשיים וחשובים. אמנם לפעמים
 קשה לעקוב אחרי השינויים בסיטואציה, אבל בסך
 הכל זה מופע סימפטי ומעניין, שבוהן את האהבה
 והוגניות ללא קלישאות רומנטיות שרופות.

